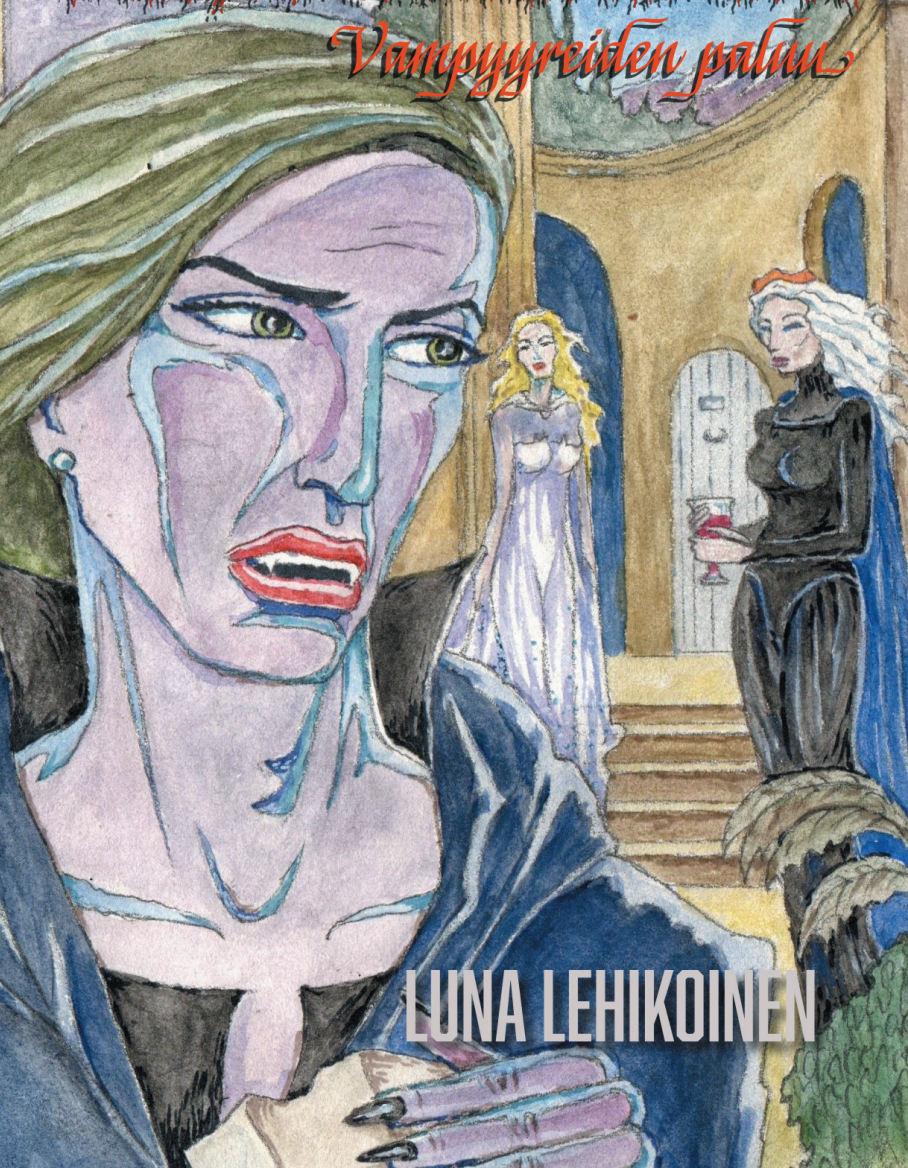

MATKA IRKALLAAN

Vampyyreiden patina

LUNA LEHIKAINEN

Manhattan 5

Eläviä kuvia ja kuolleita sieluja

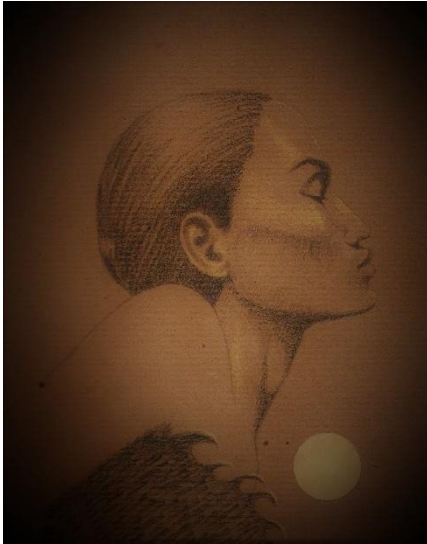
Irkalla 67

Ganzirin velho

Epilogi 212

Lopun alku

“Joka katsoo ulospäin, unelmoi – Joka katsoo sisäänpäin, herää”

Carl Jung

Matka Irkallaan

Luna Lehtikoinen

Tekijältä aiemmin ilmestyneet:

Usko ja epäily, 2019

Muuri ja tähti, 2020

Pimeys ja valkeus, 2021

Vampyyrin epäily, 2025

© 2025 Luna Lehikoinen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,

Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9732-7

Manhattan

Eläviä kuvia ja kuolleita sieluja

Vampyyri Laesthath katsoi harmaata vihreyttä sormiensa lävitse. Hän oli nostanut kämmenensä kasvojensa eteen suojatakseen silmiään liialta valolta. Tämä oli tapahtunut vaistomaisesti kuin reaktio olisi ollut sekä hänen lihasmuistissaan että aivoissaan lähes yhtäaikaisena tapahtumana - aivan kuten sormi vedetään pois liian kuumalta hellalta sitä edes ehtimättä tajuamaan. Oli kesä, oli kukkein kesän aika ja luonto kukoisti kauneimmillaan. Tämän tosiasian Laesthath ehti rekisteröimään, vasta sitten hän tajusi, ettei hänellä ollut todellista vaaraa sillä kaiken tämän hän näki valkokankaalta Apollo-elokuvateatterissa New Yorkissa. Oli kysymys vampyyrille luontaisesta itsesuojeluvaistosta. Laesthath hymyili itselleen ja antoi luvan rentoutumiseen. Samalla hän syrjäsilmillä katseli ympärilleen olisiko joku kenties pannut merkille hänen omituisia käytöstään. Tämä reaktio oli taasen puhtaasti inhimillistä. Kello oli jo puoli kaksi yöllä ja yleisön joukossa oli vain muutama uneton sielu Laesthathin lisäksi. Tämä ei ollut Laesthathin ensimmäinen kerta tällaisessa teatterissa – teatterissa, joka esitti yö- näytöksiä. Hänen reaktionsa oli silti hyvinkin ymmärrettävissä ja se toistui kerta toisensa jälkeen, eihän hän ollut nähnyt kesää saatikka aurinkoa muutoin kuin valokuvissa koko kuusisataa vuotisen vampyyri- elämänsä aikana. Suurin osa paikalla olleesta yleisöstä

taisikin nukkua, sillä New Yorkin kokoiseen suurkaupunkiin mahtui myös ihmisiä, jotka eivät kyenneet nukkumaan normaalisti öiseen aikaan vaan ainoastaan paikassa, jossa oli muitakin ja paikassa, jossa vallitsi päivä - vaikkakin keinotekoinen. Kun siis valkokankaalle ilmestyi alkuteksti "Vihreä oli laaksoni" nytkähti katsojien joukossa jo jokunen pää alas. Oli lisäksi erittäin kuuma aika heinäkuusta ja helle piinasi kaupunkia tehden nukkumisen vieläkin vaikeammaksi. Elokvateatteri oli viileä ja siellä oli hyvä ja turvallista nukkua. Siis vain muutama silmäpari saattoi laittaa merkille erään katselijan omituisen käytöksen, mutta sekään ei ollut kovin todennäköistä. Laesthath rauhoittui entisestään ja yritti keskittyä itse mustavalko- elokuvaan, joka perustui Rikhard Lewellynin samannimiseen romaaniin. Se oli voittanut Oscarin kaksi vuotta sitten, vuonna 1941. John Fordin ohjaama kuva kertoi Walesilaisesta kaivosyhteisöstä, sen elämäntavasta, yhteisöstä ja siitä riippuvaisista yksilöistä. Pitkät työpäivät kaivosmiehet viettivät maan alla pimeydessä noustakseen sitten perheensä pariin aivan toisenlaiseen elämän piiriin. Laesthathin ajatus lensi hänen oman yhteisönsä yksilöihin, niihin, joihin hänellä oli kaikista läheisin yhteys. Hän mietti Nosverathua, Dragonixia, Lunaria, ja Kaspar D:tä - kaikista eniten hän kuitenkin mietti Leviathania. Hän ei ollut nähnyt tätä sen jälkeen, kun he yhdessä viettivät joitain vuosia Lontoossa. Yhtä äkkinäisesti kuin hän oli ilmestynytkin, yhtä äkkinäisesti hän myös jälleen katosi tarkalleen neljäkymmentä vuotta sitten jättäen jälkeensä vain hyvin arvoituksellisen viestin. Tuota viestiä Lasthath kanto mukanaan aina povitaskussaan kuin se olisi tuonut Leviathanin enemmän läsnä olevaksi. Milloin se ei ollut hänen mukanaan, oli se huolellisesti lukittuna pöytälaatikkoon. Nyt Laesthath taas kaivoi lyhyen kirjeen esiin vaikka muistikin sen jo sanasta sanaan ulkoa. Kuitenkin oli niin että jo viestin käsiala oli osa nautintoa, tai osa surkeutta, jonka kirjeen lukeminen Laesthathin mielessä aiheutti. Hän aukaisi kirjeen taitokset, joiden reunat jo alkoivat murtuilla. Näin siinä luki:

"Rakas Laesthath, Olen jo jenkkin aikaa ollut tietoinen eräiden asioiden tilasta, jotka ovat vaikuttamassa tämän todellisuuden tuolla puolen. Ala-maailmassa kukaan ja minun on mentävä ottamaan selvää asioiden todellisesta tilasta. Viimeisimmät tiedot sieltä ovat olleet huolestuttavia ja näin ei minulle jäänyt muuta mahdollisuutta kuin irtaantua tästä maailman ajasta ja näistä ihmeellisistä ajoista, joita olen saanut kanssasi jakaa ja elää. Niin, tunnen todella, että olen elänyt, että olen ollut elävä ja tunteva yksilö - kiitos siitä kaikesta kuuluu sinulle ystäväni!

Rakkautta muistaen ja jälleen näkemisen toivossa eläen,

Leviathan"

Siinä kaikki, pieni kirje piti sisällään suuren sanoman ja mitä ilmeisimmin perustellun syyn äkinäiseen katoamiseen mutta se paljasti samalla hyvin vähän siitä mitä nuo suuret syyt olivat. Yhtä kaikki Laesthath jäi ihmettelemään miksi ystävä ei hyvästellyt kasvatusten vaan oli jättänyt ainoastaan kirjeen jälkeensä pöydälle. Leviathan puhui ala-maailmasta ja Laesthath tiesi, että sillä hän viittasi jo munaisen Mesopotamian tarustoissa mainittuun Irkallaan tai Kuriin. Laesthath oli keskustellut joskus tästä aiheesta Leviathanin kanssa mutta hän ei ollut varma uskoako sellaisen paikan oikeasti olevan olemassa ja jos oli, niin sijaitsiko se kirjaimellisesti maan alla vai oliko kyseessä jonkinlainen toinen todellisuuden taso, kuten Leviathan kirjeessään viittaa. Tietenkin oli niin, ettei Laesthath oikeasti epäillyt ystävänsä sanoja vaan oli oppinut luottamaan suurestikin niihin. Leviathan oli ainoastaan maininnut nimet Ereshkigal ja Lamashtu joiden hän sanoi punovan jotain pahaenteistä mutta jota hän ei selittänyt sen tarkemmin. Joka tapauksessa Laesthathia

nyt harmitti, ettei ollut ottanut asiasta tarkempaa selvyyttä koska nyt hän ei tiennyt mistä ja miten lähtisi etsimään ystäväänsä - ei, hän oli täysin neuvoton eikä hänen auttanut jälleen kuin odottaa. Joutuisiko hän odottamaan toiset viisisataa vuotta vai jopa enemmän kuten aikaisemmalla kerralla?

Tätä kysymystä ja monta muuta Laesthath pyöritti mielessään samalla kun valkokankaalla perheen kesken, jonka vaiheita elokuvassa seurattiin, tapahtui välirikko. Perheen aikuiset pojat olivat joutuneet erimielisyyteen isänsä kanssa siitä, miten kaivoksen johdon sanelemaan palkan alennukseen tulisi suhtautua. Isä halusi varovaisempaa asennetta ja ymmärtäväisempää otetta, kun taas pojat janosivat toimintaa ja oikeutta ammattiliiton kautta. Lopulta pojat nousivat ruokapöydästä ja ilmoittivat etteivät enää asu saman katon alla. Ainoastaan perheen nuorimmainen, joka ei ollut vielä aikuisiässä vaan vielä lapsi jäi isänsä kanssa pöytään. Laesthathin ajatukset kulkeutuivat välirikoon, joka oli tapahtunut vampyyriyhteisön välillä Lontoossa aivan viime vuosituhannen lopulla. Todellisuudessa välirikko oli tapahtunut hänen ja muun vampyyriyhteisön kesken ja palautui ennalleen vasta Nosverathun ja hänen itsensä palatessa jälleen yhteen. Sitä seuranneeseen tapahtumien ketjuun oli mieluista palata, sillä se kaikki oli hyvin taianomaista – jopa vampyyri Laesthathinkin mielestä. Epäily, joka oli kylvetty yhteisön mieleen, vaihtui jälleen luottamukseksi ja yhteisöllisyydeksi. Siitä tuloksena oli historian varmuudella ensimmäinen Vampyyreiden muotinäytös, joka pidettiin Lontoon teatterissa. Tästä kaikesta oli kulunut nyt 44 vuotta. Tänä aikana maailma oli kokenut kaksi sota, joista toinen oli yhä voimissaan, voimakkaan teollistumisen, joka eteni kiihtyvällä vauhdilla, uusien aatteiden ja ideologieoiden nousun, tieteen ja teknologian saavutukset. Tällä hetkellä teollisuus palveli sodan jumalaa luoden kauhua monin paikoin Eurooppaa. Sotakone, joka oli hirviön lailla noussut Laesthathin rakkaasta kotimaasta Saksasta oli ottanut saaliikseen jo Tanskan, Puolan ja Itävallan. Saksassa hän oli ihmiseksi syntynyt nimellä Hans ja siellä hän oli myös vampyyrinä syntynyt nimellä Laesthath jonka nimen Leviathan oli

hänelle antanut tuona yönä, kun tämä oli antanut oman kuolemattoman verensä valua Hansin suoniin. Kovin ristiriitaisin tuntein Laesthath siis synnyinmaataan nyt ajatteli. Maa ei kuulunut hänen suunnitelmiinsa tuolloinkaan neljäkymmentä neljä vuotta sitten maaksi jonne seuraavaksi asettua Leviathanin kadottua, ei vaan sen sijaan hän oli kiertänyt joitain muita Euroopan maita oleskellen erinäisiä aikoja kussakin. Sotien välisenä aikana hän oli asunut myös pohjoismaissa Norjassa, Ruotsissa ja Suomessa. Suomi oli vasta itsenäistynyt Venäjän vallan alta vallankumouksen tuoksinassa. Yhdysvalloissa hän oli asunut vasta kaksi vuotta eikä hänellä varsinkaan nyt ollut kiirettä sieltä pois sen ollessa yhä suhteellisen rauhaisa paikka kaukana Euroopan sotatantereesta.

Laesthath kiinnostui jälleen hetkeksi elokuvasta; siinä kaivostyöläiset ryhtyivät lakkoon työnantajiaan vastaan. Osa työläisistä olisi halunnut pitäytyä turvallisessa vaikkakin niukassa elämäntavassa, osa halusi parempaa ja näin perhe, jota elokuvassa seurattiin, myös jakaantui kahtia sen jäsenten riitaantuessa keskenään erimielisyydessään. Elokuva ei ollut lainkaan huono, Laesthath osasi arvostaa tyyliä ja hyvää makua. Sanottiin että hyvä maku saattoi kehittyä vain kokemuksen kautta ja kokemusta, sitä Laesthath toden totta omasi. Hän oli nähnyt elokuvan synnyn sen mykkä- vaiheista alkaen, hän oli nähnyt Buster Keatonin mukaansatempaavat elokuvat, jotka löivät laudalta monet nykyaikaiset seikkailu- kuvat. Hän oli nähnyt Nosferathut, Metropolikset ja monet muut vertahyytävät hiljaiset elokuvat. Laesthath tiesi mitä hyvä maku oli, hän tiesi, että se kehittyi vain näkemällä ja kokemalla. Hän tiesi, ettei saanut tyytyä halpa-arvoiseen; jos todella halusi jotain syvällisempää. Täytyi olla valmis myös porautumaan syvemmälle; täytyi tutkia ja ottaa selvää asioista ennen kuin saattoi lausua arvostelevia lausumia. Kovin totta oli se, että ne, jotka tiesivät vähiten, olivat kaikkein valmiimpia esittämään arvostelmia hyvästä ja huonosta, hyvästä ja pahasta.

Leviathan oli nyt jättänyt hänet, oli kadonnut kuin tuhka tuuleen jonnekin syvyyksiin maan alle - siitä tuo elokuva jatkuvasti muistutti Laesthathia.

Jotain tärkeää oli tekeillä vampyyrimaailmassa, sen Laesthath käsitti muttei juuri enempää. Hän päätti katsoa elokuvan loppuun, vaikka episodit yhteisön ja kirkon välillä tuntuivatkin pikemminkin naurettavilta kuin ahdistavilta ihanteellisuudessaan. Auringon sarastus osui lähelle elokuvan loppua - noina vuosina, jotka hän oleskeli pohjoismaissa, hän saattoi elää vain syksystä kevättalveen normaalisti maan päällä. Muutoin, valon lisääntyessä kohti kesää ja lopulta laskematta lainkaan, Lesthathin oli hakeuduttava myös öisin suojaan paikkaan, jonne yöttömän yönkään valo ei osunut. Lopulta elokuvan kaivostyöläiset pääsivät sopuun ja perheonnikin palautui, siihen tarvittiin kuitenkin jonkinasteinen trauma, kun kaivos sortui ja osa tutuista yhteisön jäsenistä menehtyi. Näin oli käynyt myös tuolloin Lontoossa, kun vampyyriyhteisö oli hajota liitoksistaan. Vain juonikkuus ja luja tahto toivat perheenjäsenet jälleen yhteen. Mikä osuus Leviathanilla oli asiaan, sitä Laesthath ei oikeastaan koskaan saanut selville, outo yhteensattuma oli hänen samanaikainen ilmestymisensä areenalle, vaikkei kuitenkaan lopulliselle näyttämölle, jolla vampyyrit olivat rohkeasti esiintyneet pelokkaalle ja ihastelevalle ihmisyleisölle. Näistä ajatuksistaan Laesthath havahtui, kun loppumusiikki jo alkoi soida ja ihmisiä nousi tuoleiltaan siellä täällä. Kovin montaa kuolevaista ei saliin ollut eksynyt, niistäkin jokunen jäi vielä tuolilleen torkkumaan.

Harry Moonstone puristi kirjastosta aiemmin päivällä lainaamaansa kirjaa tiukasti kainalossaan. Toisessa kädessään hänellä oli paperikassi, jossa ruokatarpeita, joilla selviäisi neljä päivää. Hän tuli vasta aamuyöstö kotiin käytyään elokuvateatterin yönäytöksessä sillä hän kärsi nukahtamisvaikeuksista. Seuraavat neljä päivää hän sen sijaan oli päättänyt viettää sisällä asunnossaan ja olla näin häiriintymättä ulkomaailman menolta. Vapaalla kädellään hän käänsi avainta huoneensa lukossa, huoneen, joka sijaitsi Harlemin asuinalueella Manhattanilla. Harryn asunto oli kuusikerroksisen ruskeatiilisen talon ylimmässä kerroksessa eikä samassa kerroksessa ollut muita. Näin hänellä oli ruhtinaallisesti tilaa – tilaa, jota hän tarvitsi omaperäisiin harrastuksiinsa. Oli itsenäisyyspäivän aatto ja helle piinasi koko mannerta. Harryn asunnossakin oli kuuma mutta joka huoneeseen sentään oli asennettu kattotuuletin. Edes öiseen aikaan lämpötila ulkona ei laskenut juurikaan alle 20 lämpöasteen. Harry laski kassinsa keittiön pöydälle, siirsi lainaamansa kirjan hellästi kassin viereen. Hän kosketti vielä sormillaan sitä kuin sanoakseen; odotahan, pian saan syventyä maailmaasi ja alkoi valmistamaan ruokaa, joka oli ollut yksipuolisen lihapitoista jo kuukauden.

Luna Ravenwood oli sulkemassa muotiliikkeensä ovea Harlemin 125. kadun varrella, kun hän tunsi käden olkapäällään.

-Laesthath, sinä! Miten osaatkin liikkua niin etten havainnut tuloasi! Vain toinen vampyyri pystyy siihen. Luna hymyili leveästi, sillä hän oli mielissään nähdessään tutut kasvot. Nuo kasvot olivat tulleet hänelle tutuiksi jo puolen vuosikymmenen takaa, jolloin hän kuului Lontoossa majailevaan vampyyriklaaniin. Laesthath oli ollut tuon klaanin johtaja. Vanhalla mantereella puhjennut ensimmäinen sota oli lopulta ajanut myös vampyyrit etsimään suojaisempaa ympäristöä, sillä he yhtä kaikki olivat rauhaa rakastavia ja halusivat vain nukkua päivänsä ja elää yönsä turvassa. Nyt myös toisen sodan ja Wehrmachtin uhka oli raskaana Englannin yllä ja pommitukset tuhosivat Lontoota yötä päivää, erottamatta ihmisiä ja vampyyrejä. Tässä vaikeassa tilanteessa yhteisö lopulta hajosi loppujenkin vampyyreistä paetessa kuka mihinkin päin maailmaa rauhaisampia elinoloja etsien. Suuri osa kuitenkin suuntasi uudelle mantereelle. Silloin vampyyrinimellä Luna oli Luna yhdessä Nosverathun ja Laesthathin kanssa tullut Atlantin yli, myös joitain muita vampyyrejä oli seilannut samalla laivalla. Asetuttuaan uuteen kotimaahansa oli Luna laittanut oman muotiliikkeen pystyyn ja ottanut virallisen nimen itselleen; Luna Ravenwood – se oli myös käytännöllistä, sillä liike, jonka erikoisuus oli olla auki vain öiseen aikaan, vaati viralliset tiedot omistajalta. Liikkeen nimeksi oli tullut: "Lunar-pukimo, asuja ikuisiin

aatteisiin uskoville”. Liikkeen erikoisuus oli sen vetovoima ja aina löytyi myös ihmisistä niitä friikkejä New Yorkin kokoisesta kaupungista, jotka tunsivat vetoa tummiin vaatteisiin ja ennen kaikkea sen salaperäiseen omistajaan.

-Minäpä minä rakas Luna, miten yötyöt sujuivat – paljonkin asiakkaita?

-No ei mainittavaa muutosta, samoja tuttuja kasvoja vain. Sinua ei ole näkynyt pitkään aikaan Laesthath, miten on – onko kaikki kunnossa?

Laesthath katsoi Lunan silmiin miettien avautuisiko aavistuksistaan ja aatteistaan, joita sisällään kantoi. Hänen ei kuitenkaan tarvinnut kauaa empiä sillä Luna itse raotti ovea:

-Arvaan että kysymys on Leviathanista ja hänen katoamisestaan, et saa sitä mielestäsi, jos oikein sinua tunnen, vaikka siitä onkin jo 40 vuotta.

-Arvaat oikein, sanoi Laesthath laskien katseensa Lunan mustiin hopeakärkisiin bootseihin. -Eivät vuodet merkitse mitään, 50 vuotta on kuin eilinen. Mutta nyt minulla esiintyy yhä kasvavia kalvavia aavistuksia asioiden tilasta ja levottomuuteni yltyä koko ajan.

-Oleko levoton Leviathanin suhteen?

-Hänen ja sen ala-maailman suhteen, jonne hän katosi, jotain siellä on tekeillä vampyyreiden sisällä. Leviathan ei paljon puhunut tuosta ala-maailmasta, ainoastaan joskus hän kutsui sitä nimellä Irkalla, toisinaan taas Kur.

-Irkalla, sehän on vanhoista tarinoista tuttu kuolleiden maa, jos oikein muistan.

-Vanhat tarinat näyttävät useinkin pitävän paikkansa...Luna, mitä minun oikein pitäisi tehdä, suoraan sanoen lähtisin tästä paikasta hänen peräänsä sinne Irkallaan, jos vain tietäisin, kuinka se tempu tehdään.

Minusta tuntuu, että Leviathan halusi nimenomaisesti varjella minua siltä tiedolta.

-Melkoiselta tempulta se minustakin vaikuttaa, eikö tarina myös kerro, että sinne johtaa sen seitsemän porttia, joita vartioi seitsemän portinvartijaa? Jos ylipäätään tiedettäisiin missä nuo portit sijaitsevat niin kuinka selviytyä niistä läpi? Mielikuvitustako kaikki vai miten minusta tuntuu koko ajatus kovin tarunhoitoiselta.

-Minä uskon, että se paikka on olemassa, tai muutoin epäilisin Leviathanin itsensä järkeä. Jos taas Irkalla on jossain, löytyvät myös portit. Olemmehan vampyyrejä mekin, eikö meidän olisi aika jo tietää salatauista asioista!

-Nii-in, totta on tuokin, kun sanot sen noin Laesthath alat vakuuttamaan minuakin. Ehkä ajattelen liian järkiperaisesti, ehkä tämä ihmisten maailma, jonka kanssa olen työni kautta tekemisissä, on saanut sen minussa aikaan. Haluatko että autan sinua, jos vain suinkin voin?

-Jos sinulle tulee jotain mieleen, niin otan mielihyvin avun vastaan...enkä usko, että mielikuvituksessasi on mitään vikaa Luna, mutta totta on, että meidän on oltava varovaisia ollessamme tekemisissä ihmisten kanssa, nimenomaan oman identiteettimme suhteen.

-Auttaisiko kirjallisuuteen tutustuminen, näin alkuun? Kysyi Luna tarttuen Laesthathia käsipuoleen heidän kulkiessaan jo pitkin 125. katua.

-Ne valtaosin ovat ihmisten kirjoittamia, joten niihin on suhtauduttava varoen. Kuitenkin jostakinhan on aloitettava, kun olemme aivan tyhjän päällä. Luulen että hyödyllisintä olisi päästä käsiksi alkuperäisiin teksteihin, jolla tarkoitan säilyneitä kirjoituksia Mesopotamiasta.

-Mutta neidän ovat sumerin kielellä ja vaatisi assyrologin taitoja tulkita niitä.

-Ehkäpä joku onkin jo tulkinnut, ehkäpä joku tietämättään tuntee jo salatut asiat?

-Olisi siis löydettävä tuo assyrologi, sitäkö ajat takaa rakas Laesthath?

-Taidanpa ajaakin Luna.

-Tietäisikö Karpar D. mistä ja ketä hakea?

-Tosiaankin, hänhän on meistä se älykkö ja on aina ollut kiinnostunut tieteistä. Vaikka hän onkin, no sanalla sanoen ehkä hieman omituinen, tietää hän myös paljon salatuistakin asioista perehtyneisyytensä tähden.

-Pidämmehän hänestä kovin silti ja emme menetä mitään, jos kysymme.

-Hän on uskollinen ystävä ja voimme luottaa häneen varmuudella myös tässä asiassa, tapaammeko perjantai- yönä hänen luonaan, nyt alkaa olla jo aamun sarastus lähellä?

-Tuona yönä liikkeeni onkin kiinni, joten hyvinkin se sopisi, sanoi Luna, kun jo pysähtyi ruskeatiilisen talon porrastasanteen eteen, joka johti hänen asuntoonsa, mikä sijaitsi viisikerroksisen talon ullakkohuoneessa. - Tapaan muuten Dragonixin huomenna, meillä on vähän muotiasioita hoidettavana, uskallanko puhua hänelle mitään?

-Ei, älä vielä puhu, älä edes Nosverathulle...ehkä myöhemmin...mutta huh tätä hellettä, sitä piisaa vieläkin ja päivät ovat niin kuumia, että arkussakin alkaa olla liian kuuma. Miten on sinun laitasi Luna, tuletko hyvin toimeen tuolla ylhäällä?

-Kieltämättä kuumuus ei ole hyväksi, onneksi arkkuni kyllä eristää melko hyvin ulkoilmaa. Mutta selvä siis, tapaamme ylihuomenna sanotaanko klo 3?

-Sanotaan vain, nyt pieni hyvän yön suukko. Ja Laesthath painoi kevyesti huulillaan Lunan otsaan ja erkani kadun yli kohden omaa yksityisyyttään.

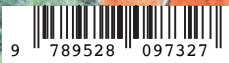
Luna katseli vielä hetken hänen peräänsä ja oli huomaavinaan ystävänsä askelissa kepeyttä.

Nosverathu palaili hänkin öiseltä retkeltään, saaliina hänellä oli muutama rotta, joiden veri oli pääasiallinen vampyyrin energian lähde. Hän oli myös pistäytynyt parissa pubissa, kunnes ne olivat sulkeneet ovensa. Aina ei aika tahtonut oikein kulua, ainakaan jos hänen täytyi olla yksin. Silloin kun Luna ei ollut liikkeessään he liikkuvat yhdessä ja silloin aina he keksivät yhdessä jotain hauskaa. He olivat pysyneet tiiviisti parina noista hetkistä alkaen, jotka kohtalo heidät yhteen saattoi. Se tapahtui puoli vuosikymmentä sitten Lontoossa, jossa vampyyrit tempauksellaan kohahduttivat sekä omaa yhteisöään että ihmisiä, jotka pelonsekaisin tuntein saapuivat katsomaan heidän muotinäytöstään. Silloin, kun näyttös oli ohi, oli Nosverathu päättänyt lopettaa oman näyttelemisensä ja paljastaa Lunalle tunteensa. Yhdessä he olivat paenneet ensimmäisen maailmansodan melskeitä tänne uudelle mantereelle ja asettuneet New Yorkiin. Tästä ei ollut kulunut vielä kauaakaan ja Lunan liikeidea oli vieläkin varsin tuore. Luna näytti siis laskeutuneen onnistuneesti uuteen kotimaahan mutta Nosverthu sen sijaan tunsu kummallista irrallisuutta eikä tuntenut juurtuvansa - hän todellakin oli "englantilainen New Yorkissa", hän oli erilainen ja ulkopuolinen, ei vain vampyyriensä tähden. Tyytymättömyys tuntui kasvavan kaiken aikaa ja samalla levottomuus. Hän myös tunsu joskus lähes sietämätöntä vetovoimaa ihmisvereen, Laesthath oli jo varhain opettanut häntä olemaan äärimmäisen varovainen sen suhteen sillä mitään vampyyrien ajojahtia hän eikä varmaan kukaan

MATKA IRKALLAAN

LUNA LEHIKÖINEN

MATKA IRKALLAAN ON JATKOA AIEMMIN
ILMESTYNEELLE VAMPYYPITÄRINALLE "VAMPYYPIN
EPÄILYS". MYÖS TÄMÄ TARINA ON HIEMAN ERILAINEN
VAMPYYPRI-KERTOMUS. LONTOOSSA VUOSISADAN
VAIHTEESSA SYNTYNYT VAMPYYPRIKLAANI SEIKKAILEE
NYT TOISEN MAAILMANSODAN MAININGEISSA, TARINAN
KULJETTAESSA PÄÄOSAN ESITTÄJIÄ, LAESTHATHIA,
LEVIATHANIA, LUNARIA, NOSVERATHUA JA DRAGONIXIA
NEW YORKISSA, EUROOPASSA JA LOPULTA
ANTARKTIKSELTA JA MAAN ALAISISSA MAISEMISSA.
VAMPYYPRI LAESTHATHIN KLAANIA VERENHIMOISEMPI
JA VALLANHALOISEMPI LAJI ON NOSTAMASSA PÄÄTÄÄN.
MERKKEJÄ TÄSTÄ LUKEVAT NEW YORKIN
VAMPYYPRIYHTEISÖN JÄSENET JA ALKAVAT HAKEA
SELITYSTÄ SELITTÄMÄTÖMILLE MURHILLE, JOTKA OVAT
VAARASSA SAATTAA VAMPYYPIT ITSE EPÄILYKSEN
ALAISIKSI. JÄLJET JOHTAVAT MUINAISTEN TARUJEN
IRKALLAAN.

9 789528 097327

Kuvitus kirjailijan